

100,000 Mand i Jylland, vilde den jo sikkert nok først afskære Forbindelsen mellem Øerne og Jylland, saa at det ikke vilde være muligt for os at overføre Tropper fra Øerne til Jylland. Det vilde sikkert blive det første, der vilde ske, inden man tog fat paa en Landsætning, og hvorledes det saa skulde blive muligt at rejse i selve Jylland en Hær paa 50,000 Mand, forekommer mig som en Gaade. Saa siger Ministeren, at det er nødvendigt at rejse en saadan Styrke for at gøre Modstand mod en saadan Hær, der blev sat i Land. Hvis vi nemlig ikke gjorde det, kunde det paaføre os en Krigserklæring fra Tysklands Side. Hvoraf ved nu den højtærede Minister det, at, hvis vi ikke gjorde Forsøg paa at drive denne Styrke tilbage, Tyskland da skulde erklære os Krig? Men selv om dette virkelig skete, hvad jeg dog i ethvert Tilfælde ikke tror, hvad vilde saa ske; hvis vi gjorde saaledes, som den højtærede Forsvarsminister antydede, og stillede saa stor en Styrke, som det var muligt, mod den Hær, som Vestmagten satte i Land? Jeg antager, den Dag, vi løsnede det første Skud mod en engelsk Hær, som blev sat i Land i Jylland, var samtidig Danmarks Dødsdom fældet. Det kunde jo være, som den højtærede Minister mener, at vi derved undgik en Krig med Tyskland, men den absolute Følge vilde være, at vi i samme Øjeblik vilde komme i Krig med England. Og jeg ser ikke, hvad der var vundet ved at undgaa en Krig med Tyskland og derved komme i Krig med England. Det er naturligt, at hvis vi gjorde Modstand mod en engelsk Hær, der blev landsat, vilde England opbyde al sin Kraft for at bryde denne Modstand, og vi maa huske paa, at England er os saa overlegen en Modstander og i Besiddelse af saa mange Magtmidler, at vi vilde komme forfærdeligt slemt fra dette Forsøg.

Nu er der ogsaa noget mærkeligt i dette, at 50,000 danske Soldater, om de nu kunde sættes paa Benene, skulde efter Ministerens Mening kunne tage Kampen op med 100,000 engelske. Det er den gamle Historie om igen, at een dansk kan magte 2 fremmede Soldater. Det er Historier, vi desværre have levet paa i alt for lang Tid. Jeg troede, vi vare komne nærmere hen mod Virkeligheden, saa at vi vare blevne klare over, at vi ikke vare saa overlegent dygtige i Sammenligning med andre Nationers Folk. Jeg maa, som sagt, sige, at det er højst mærkværdige Udtalelser fra den højtærede Forsvarsminister, der kunne skade os i

Udlandets Øjne, men ogsaa kunne virke meget skadeligt indadtil indenfor Landets egne Grænser. Der er her i Landet ved at blive oparbejdet en stærk militaristisk Stemning, der er bleven næret i den Tid, Venstre har siddet ved Magten, og som den forrige Venstre-Krigsminister har gjort alt for at nære og udbrede i Folket. Naar nu saadanne Historier som denne fremsættes, at vi skulde kunne stille 50,000 Mand i Jylland, at vi skulde kunne drive en Fjende paa 100,000 Mand ud af Landet, vil jo netop denne militaristiske Stemning derigennem vinde ny Næring, saaledes at den Udtalelse ogsaa vil virke skadelig indadtil overfor vort eget Folk.

Den højtærede Konseilspræsident og Forsvarsminister udtalte sig udførligt om de politiske Partier her i Salen, og han fremsatte ogsaa nogle Bemærkninger vedrørende Social-Demokratiet; jeg skal tillade mig at citere, hvad han udtalte; han sagde: „Jeg ser ikke ilde til Socialdemokraterne, fordi de ere Modstandere af Regeringen. At de her udtale sig imod vore Forslag og Meninger, er en ærlig Sag og som Rigsdagsmænd komme vi meget godt ud af det sammen endda. Vi kunne ogsaa arbejde sammen, vi kunne paa mange Punkter faa Berøring sammen og ogsaa træffe Overenskomst, saaledes at Love i Fællesskab føres igennem“. Jeg vil udtale en Tak til den højtærede Minister for denne meget forsonende, meget hensynsfulde Udtalelse, og jeg tror at turde forsikre ham, at vi fra Social-Demokratiets Side ogsaa ere villige og altid have vist os villige til at forhandle med Regeringen om gode sociale Love. Der er vist intet Parti i denne Sal, hvis Vælgere i saa stort Maal trænge til at faa gode sociale Reforme, som netop Social-Demokratiet, og naar der fra Regeringens Side fremrækkes en forhandlingsvenlig Haand, ere vi fra vor Side ogsaa villige til at modtage denne Haand og forsøge et alvorligt Samarbejde, om der kunde komme noget godt ud af Lovgivningen. Maa jeg i denne Sammenhæng gøre opmærksom paa en Udtalelse, som er fremkommen fra den højtærede Landbrugsministers Side. Han talte om de Forslag, han havde fremsat paa sit Budget, og udtalte da følgende: „Disse Forslag ere fra min Side slet ikke fremsatte for at tage Hensyn til ham“ — det vil sige til mig — „og hans Meningsfæller, eller for at vise Imødekommen overfor dem“. Det er jo en ganske anden Tone, der gaar gennem disse Ord. Lige saa hen-